

[Petra Petersen.]

betydning i de 2 år, der er gået. Det er deri, skuffelsen består.

Til den højtærede justitsminister vil jeg gerne sige, at jeg er slet ikke tilfreds med ministerens forklaringer, for sandheden er jo den, at det forslag, som blev vedtaget, var det forslag, som den daværende justitsminister, hr. Steincke, havde fremsat.

Undervisningsministeren (Hartvig Frisch):

Det høje ting må undskylde mig, at jeg ikke har været i stand til at overvære hele forhandlingen i dag, idet jeg efter tidligere truffen aftale sammen med finansudvalget var ude at se på forskellige ting.

Det er blevet meddelt mig, da jeg kom herind nu i eftermiddag, at der er stillet mig nogle spørgsmål af det ærede medlem hr. Arnth Jensen vedrørende folkeskoleloven af 1937, således som den er ændret i 1946, og det, det drejer sig om — har jeg forstået på det referat, jeg har fået af spørgsmålene — er de frister, der findes i denne lov vedrørende statens tilskud til skolebyggeriet og vedrørende det tidspunkt, da loven skulle være endeligt gennemført. Jeg vil gerne derom sige, at det er ministeriets agt i denne samling at fremsætte lovforslag om en yderligere forlængelse af lovens frister.

Hvad angår det andet spørgsmål, om ændringer i tilskudsreglerne, vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Arnth Jensen, at de betragtninger, han har fremført, skal blive taget op til overvejelse i departementet nu, medens vi er ved at udarbejde forslag til forlængelse af skoleloven. Jeg ville finde det urigtigt, om jeg på den givne foranledning, efter at have haft så ringe lejlighed både til at erkyndige mig om, hvad det ærede medlem har sagt, og til at tænke sagen igennem, på stående fod ville springe ud i at sige bestemte ting. Men jeg kan forsikre det ærede medlem, at de ting, han har sagt, vil blive draget med ind i departementets overvejelser vedrørende det lovforslag, der vil blive fremsat i denne samling.

Derefter vil jeg gerne gå over til at besvare nogle spørgsmål, der har været stillet mig tidligere under finanslovdebatten.

Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp stillede mig nogle spørgsmål dels vedrørende kvindernes stilling med hensyn til legater til studier og dels vedrørende selve mængden og størrelsen af de legater, der er for hånden til studier. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at det er selvfølgelig en smule vanskeligt, når der er tale om legater, som stiftes af enkeltpersoner, på forhånd fra

ministeriets side at gribe ind i den testamenteriske frihed, der hersker i dette land. Det kan ministeriet selvfølgelig ikke; det kan man efter min mening ligeså godt erkende. Hvis — som det er tilfældet med det store legat, det ærede medlem omtalte — selve legatstifteren har haft som sin opfattelse, at det, han ønskede at støtte, alene var unge mænd, kan man finde det yderst beklageligt, at han drager denne sondring mellem de to køn, det finder jeg ligesom det ærede medlem, men jeg kan ikke se, at der er nogen som helst mulighed for ministeriet for at skride ind overfor en legatstifters vilje på et sådant punkt. Jeg tror i og for sig heller ikke, det har været det ærede medlems mening; det ærede medlem har blot nævnt dette eksempel for at tydeliggøre, at der er et problem.

Det ærede medlem rejste spørgsmålet, om forholdet mellem legater for unge mænd og for unge kvinder, som driver studier, var retfærdigt, og nævnte bl. a. tanken om, at der måske kunne nedsættes et udvalg til behandling af dette spørgsmål.

Jeg vil gerne i den anledning sige, at jeg finder det ikke fornødent at nedsætte et sådant udvalg, idet vi jo har en ungdomskommission, der arbejder med disse spørgsmål, og i den sidste betænkning, ungdomskommissionen har afgivet, vedrørende gymnasiungdommen her i landet, har kommissionen selv bemærket om den arbejdsgruppe, der har udarbejdet betænkningen, følgende, som jeg beder om tilladelse til at citere:

„Arbejdsgruppen fortsætter sit arbejde med studenternes sociale forhold, og kommissionen forventer at kunne afgive betænkning herom i løbet af nogle måneder.“

Når man ved, at dette arbejde foregår for fuld kraft i ungdomskommissionen, vil jeg finde det lidt overflødigt at nedsætte et særligt udvalg hertil.

Med hensyn til universitetets behandling af spørgsmålet vedrørende mænd og kvinder vil jeg gerne gøre det ærede medlem opmærksom på, at der fra universitetets side er taget, om jeg så må sige, officiel stilling til sagen, hvilket findes udtrykt i universitetets årbog for årene 1915—20, side 372—373. Ved den lejlighed har universitetet principielt taget stilling til det ønskværdige i at fjerne den hindring, der kunne være i tidligere formuleringer af ældre legater for at stille kvindelige og mandlige studerende lige overfor legaterne. Universitetet er indgået til undervisningsministeriet med sine betragtninger vedrørende disse ældre fundatser og har udtrykt ønsket om en anden formulering end den, der fandtes i en anordning af 1875, § 4. Dette er gennemført for længe siden, idet